

CHUYỆN WILKINSON THEO LỜI NGƯỜI ĐÀN ÔNG GILLETTE

Những gì Wikipedia thuật lại về gốc gác thương hiệu Wilkinson Sword từ lâu đã được chấp nhận như phiên bản chính thức, đã được phê chuẩn. Thế nhưng đọc cho kỹ thì đó lại là một câu chuyện kể cho tiện, đã thành nghi thức, bọc trong cái vẻ điềm tĩnh hoàn hảo rất Anh. Vì vậy, tôi chọn cách đặt nghi vấn.

Người Anh xưa nay vẫn là một dân tộc bảo thủ. Họ chứng tỏ điều đó bằng rất ít lời mà rất nhiều việc. Họ chưa bao giờ từ bỏ Vương miện, truyền thống, lá cờ hay lòng ái quốc của mình.

Họ là dân tộc duy nhất thật sự biến được thế giới thành thuộc địa. Bằng chứng nằm ở chỗ có 1,4 tỷ người sinh ra trong tiếng Anh, còn hơn 4 tỷ người nói thứ tiếng ấy trôi chảy.

Theo một nghĩa nào đó, giờ đây chúng ta đều là người Anh cả: tiếng Anh đã thành tiếng nói chung của thế giới.

Đầu thế kỷ mười chín, một cận vệ hoàng gia phụng sự Nữ hoàng, người ta chỉ gọi gọn là Wilki, đang sửa soạn ở nhà trước khi đi làm nhiệm vụ. Như mọi khi, sạch sẽ và đáng vẻ bề ngoài là trên hết.

Ông với tay lấy con dao vẫn dùng để cạo râu thì mới hay nó đã biến mất. Con gái ông mượn đi trước lúc sang thăm một bà dì. Cô cần nó để chăm chút thân thể trước cuộc hẹn hò với một quý ông người Mỹ. Những chuyện như thế được coi là việc của đàn bà, đàn ông không nên hỏi han.

Thời gian chẳng còn bao nhiêu.

Wilki quay sang hỏi vợ xem mình nên làm gì.

Không chớp mắt lấy một cái, bà đáp:

“Wilki, lấy thanh kiếm mà cạo đi.”

Henry Wilkinson là một bậc bác học tài năng phi thường, đặc biệt có khiếu về kỹ thuật và khoa học tự nhiên. Ông còn giữ quan hệ làm ăn với Hoàng gia Anh.

Từ giây phút ấy, nghi thức thanh kiếm ra đời.

Về sau nó thành truyền thống của cả người con trai nữa.

Từ Wilki, cái tên chuyển dần thành Wilkinson, và Wilkinson & Son trở thành nghề của gia đình, biến một nghi thức trong nhà thành việc kinh doanh và đặt nền móng cho cái tên chúng ta biết ngày nay.

Từ thế kỷ mười chín sang thế kỷ hai mươi, công ty mở rộng sang các sản phẩm cạo râu và cung cấp những lưỡi dao cạo đầu tiên của mình cho quân đội — hai triệu chiếc trong Thế chiến thứ nhất.

Khách hàng người Anh không vào tiệm hỏi mua lưỡi dao cạo.

Họ chỉ nói:

“Cho tôi hai thanh kiếm.”

Trong lúc đó, việc sản xuất mở rộng sang kéo, kéo xén và nhiều dụng cụ cắt khác.

HAI THANH KIẾM CỦA NỮ HOÀNG
Ferdinando